

duje mno. Superarbitrační řízení upravuje pak podle předpisu k § 5 nař. č. 186/1923 Sb. superarbitrační předpis pro vojenské gážisty, vydaný mno. Tímto předpisem jest od 1. října 1930 služební předpis B-X-1. Předpis tento má v hlavě IV. podrobná ustanovení o superarbitračním řízení a stanoví mimo jiné v § 24 jednotlivé druhy klasifikace, s nimiž spojuje v hlavě VI. podle klasifikačního posudku různé nároky zaopatřovací.

Jak patrně ze znění části 2 B zák. č. 83/1932 Sb., neupravil tento zákon samostatně otázku jak sluší prováděti řízení o nároku na zaopatřovací požitky déle sloužících a platí proto podle toho co předesláno, i pro řízení to superarbitrační předpis pro vojenské gážisty B-X-1. Avšak žal. úřad neprovedl řízení superarbitrační podle tohoto předpisu, nýbrž podle předpisu A-IX-2, který se s dříve uvedeným předpisem neshoduje. Vycházel tedy žal. úřad z nesprávného právního názoru při zjišťování nároku st-lova na zaopatřovací požitky a nezbylo proto než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se mohl nss obíratí otázkou výkladu pojmu »nezpůsobivosti k vojenské službě ve smyslu § 8 odst. 3 zák. č. 83/1932 Sb.«.

Č. 11.336.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Jde-li o koncesi pro periodickou dopravu osob, týkající se území několika politických okresů v téže zemi, schvaluje vzhledem k ustanovení čl. 9 organisač. zák. č. 125/1927 Sb. jízdní řád zemský úřad.

(Nález ze dne 7. června 1934 č. 11.678.)

Věc: Josef J. v P. proti zemskému úřadu v Praze o schválení jízdního řádu pro periodickou dopravu osob.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem z 9. května 1931 odepřel okr. úřad v Plzni schváliti st-lem předložený jízdní řád pro jeho periodickou dopravu osob autobusem na trati P.—T. a nazpět. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno s odůvodněním, že předložený jízdní řád neodpovídá místní potřebě, neboť st-l hodlá provozovati dopravu nejčastěji právě na úsecích, kde je o ni nejlépe postaráno, tak na úseku P.—T. železnicí a na úseku T.—V. periodickou dopravou V. E. z T., kdežto na zbývajícím úseku V.—T. nebylo by jedním spojem o dopravu dostatečně postaráno.

Uvažuje o stížnosti na toto rozhodnutí podané, musil se nss především z povinnosti úřední zabývati otázkou, jde-li o rozhodnutí poslední přípustné instance správní po rozumu § 5 zák. o ss.

Jest nesporno, že st-li byla udělena koncese k provozování periodické dopravy osob autobusy na trati, která neleží v jediném okresu politickém, nýbrž protíná několik okresů. Také jízdní řád, o jehož schválení st-l žádal, netýká se provozu na trati ležící v jediném okresu politickém, nýbrž

celé trati, probíhající, jak řečeno, několika okresy politickými. Týká se tudíž i rozhodnutí, vydané o této žádosti, svým obsahem celé trati a rozhodoval tudíž jak okr. úřad v Plzni, tak i zem. úřad v Praze o věci, která není lokalisována v jediném okrese politickém.

Podle čl. 9 org. zák. č. 125/1927 Sb. provádí, pokud není jinak stanoveno, úřední jednání, které přesahuje obvod jednoho okr. úřadu, příslušný zem. úřad. Nějaké pozitivní ustanovení, které by přikazovalo okr. úřadu, v jehož obvodu jest stanoviště živnosti periodické autodopravy osob, oprávnění, aby v případech, kde koncese byla udělena pro více politických okresů, schvaloval jízdní řád i pro ty úseky trati, které neleží v politickém okrese stanoviště živnosti, není a ježto schválení jízdního řádu již podle povahy věci jeví právě účinky pro cizí okres resp. vyžaduje také posouzení místních poměrů cizího okresu, jde o úřední jednání, které přesahuje obvod jednoho okr. úřadu a jest pak dán případ cit. článku 9.

Nebyl tedy okr. úřad v Plzni povolán rozhodovati o žádosti za schválení jízdního řádu pro st-lovu periodickou dopravu osob, nýbrž zem. úřad v Praze, a to v první stolici.

V čl. 8 odst. 1 org. zák. se pak stanoví, že pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se z rozhodnutí (opatření) zem. úřadu, rozhoduje-li tento v první stolici, odvolati k příslušnému min. Není pak předpisu, který by takový opravný prostředek vylučoval, naopak poskytuje § 146 živn. ř. stranám právo odvolati se z rozhodnutí zem. úřadu k min. obchodu.

V daném případě arci rozhodoval zem. úřad jako úřad odvolací, z jehož rozhodnutí by ovšem podle čl. 8 odst. 2 org. zák. další odvolání bylo nepřípustno, avšak učinil tak neprávem, neboť podle toho, co bylo řečeno, byl povolán rozhodovati v stolici první a z rozhodnutí jeho bylo přípustno odvolání k min. obch. Je tedy poučení, které připojil k svému rozhodnutí, nesprávné. Strana, řídící se nesprávným poučením obsaženým v nař. rozhodnutí, že rozhodnutí je konečné, podala na ně stížnost k nss-u. Rozhodnutí to nemohl nss se zřetelem k ustanovení § 5 odst. 2 zák. o ss podrobiti věcnému přezkoumání, poněvadž nejde o rozhodnutí poslední stolice správní, nemohl však ani stížnost podanou k nss-u odmítnouti pro nepřípustnost, nýbrž musil nař. rozhodnutí se zřetelem k tomu, že připojení nesprávného poučení o opravných prostředcích jest podstatnou vadou řízení ve smyslu § 6 cit. zák., zrušiti pro vadnost řízení, uváživ, že odporuje všeobecným zásadám řízení správního, když úřad nesprávným poučením o vyloučení opravného prostředku uvede stranu v omyl a tím zhorší její procesní postavení.

Č. 11.337.

O b e c n í d á v k y: Právní moc předpisů obecní dávky z nájemného v Praze a právo úřadů změnit nesprávné předpisy dávky.

(Nález ze dne 8. června 1934 č. 20.230/32.)